

данія води насъ къмъ най благородны радости, това чувствувамъ, това осѣщамъ азъ сега—О! моя Ружице! благо тебе за дѣто си тѣй рано научила, какво е злощастіе и страданіе; за дѣто си сичката нощъ употребила въ търсеніе на угнѣтѣнія си баща. Чрезъ страданіе, ще ся запазишъ отъ всякакви опасны пороци и ще научишъ хубостта на добродѣтелигѣ да познавашъ. О! Ружице, Ружице, бди и въ бъдуще добра! придържавай ся Богу, изпълнявай нѣговитѣ заповѣди, и тогава най честна ще бъдешъ.»

Ружица съ съязы на очигѣ, обща ся на баща си, какъ ще изпълнява нѣговитѣ съвѣты, цалуна му ржката, угаси фенѣрятъ, и излѣзи отъ тъмницата, защото бѣше захванало да съмеа.

РУЖИЧИНОТО ЮНАЧЕСТВО.

До дѣто е Милорадъ въ сыновна любовь къмъ дъщеря си много утѣшенія, а Ружица въ задоволетвіе дѣто глѣда баща си, много блаженства намѣрваха. Кленоградъ ся премени въ друго състояніе. Извѣстията отъ болятъ, който бѣше Рушимиръ и нѣговитѣ съжзници изъ високоуміе, съ единъ силенъ племигъ захваналъ, бѣха твърдѣ неповолины. Рушимиръ е былъ раненъ и за малко щялъ да падне робъ; Той е лежалъ болнавъ въ единъ отдалеченъ дворъ. Нѣговата съпруга не е могла да отиде да го види, защото е и тя была болнава.